

On ilta. Tähdet tuikkivat kirkkaina taivaalla. Ulkona on ihanan hiljaista. Kuuluu vain lumen narskunta kenkien alta, kun kävelen hitaasti eteenpäin. En halua kiirehtiä, enkä voikaan. Jos kiristäisin tahtiani, tulisi pakkasviima ja jäädyttäisi poskeni valkoisiksi. Jos kiristäisin tahtiani, joutuisin vetämään sisään nopeammin keuhkojani polttelevaa kylmää ilmaa. Jos kiristäisin tahtiani, saisin nauttia hiljaisuudesta, yksinäisyydestä, lumisten puiden kauneudesta ja tuikkivista tähdistä vähemmän aikaa. En siis kiristä tahtiani. Pysähdyn ja katselen tähtiä. Etsin vanhasta tottumuksesta katseellani Otavan. Se löytyy melkein heti muiden tuikkivien tähtien joukosta. Sitten etsin Pienen karhun, jonka tahdon mieltää eri nimellä: Ursa Minor. Se on kuin Otava, joka on kääntynyt nurinniskoin. Sekin löytyy lopulta, vaikka onkin osittain piilossa korkean puun takana. Alan tapani mukaan ajatella. Ajattelen aina paljon asioita, kun olen yksin ulkona ja pyöräilen tai kävelen. Joskus vain istun alas ja annan mielen levätä vallitsevassa maisemassa. Nyt ei kuitenkaan ole istuskelun aika. Ei tässä -29°C:n pakkasessa. Kävelen siis kohti määränpäättäni ja ajattelen. Olin 15-vuotias. Olin peruskoulun viimeisellä luokalla. En ollut mitenkään erikoisempi oppilas: keskiarvo oli 8.8, ja harrastin uintia. Olinkin uinnissa aina ollut hyvä, mutta en kertaakaan ollut tullut ensimmäiseksi, vain kaksi kertaa selkäuinnissa toiseksi. Kaikki oli muutenkin hyvin, minulla oli pieni kaveripiiri ja meillä oli aina hauskaa. Syksy meni hyvin, ei ollut sen kummempia vaikeuksia. Kaveripiiriimme tuli jopa yksi uusi tyttö lisää, Rakel, joka muutti kaupunkiin kesken lukukauden. Rakel oli tosi mukava, ja viihdyinkin helpommin hänen, kuin muiden tyttöjen seurassa. Hän jaksoi kuunnella typeriä pikku huoliani. Lopulta kävi niin, että minä ja Rakel olimme yleensä kahdestaan, kun emme jaksaneet roikkua muun porukan perässä. Vähän ennen joulua kävi jopa niin, ettei muu ryhmä enää huolinut mukaansa meitä. Tai ainakin minut jätettiin ulkopuolelle. Rakel, uutena tyttönä olisi saanut mennä heidän mukanaan, mutta hän päätti jäädä minun seurakseni. Minusta niin oli parempi, porukassa oli kuitenkin aina niin paljon erimielisyyksiä. Havahdun ajatuksistani siihen, että seison mummolan ovella. Tämä on jo kolmas päivä mummolassa. Avaan oven nopeasti ja napsautan sen lukkoon. Mummo on jo menossa nukkumaan ja keitänkin pikaisesti kaakaon ja teen pari voileipää ja hipsin yläkertaan. Istahdan sängylle ja alan mutustella leipää. Huomaan taas vaipuvani ajatuksiini. Joulukuussa rakastuin Santeriin. Tapailimme useasti ja tammikuussa seurustelimme virallisesti. Ystävytyeni Rakeliin ei silti hiipunut, vaikka vietinkin paljon aikaa Santerin kanssa. Kaikki oli hyvin ja olin onnellisempi kuin koskaan. Elämä oli kuin ruusuilla tanssimista, vaikka sitä se ei todellakaan ole. Tuli yhteishaku, ja tulevaisuus näytti hyvältä. Kaikki oli hyvin, kunnes eräänä päivänä Santeri romutti rakenteleman pilvilinnat. Hän halusi erilaista elämää, kuin minä ja hänellä oli suunnitelmassa muuttaa toiseen kaupunkiin opiskelemaan. Minä tiesin heti, että joutuisimme elämään erossa toisistamme ja meidän olisi pidettävä yllä etäsuhdetta. Hän oli kuitenkin toista mieltä. Hän halusi lopettaa seurustelumme, koska ei pystyisi pitämään etäsuhdetta koossa. Me juttelimme ja juttelimme, minä itkin ja yritin epätoivoisesti keksiä ratkaisua ongelmaan, hän ei suostunut minkäänlaiseen järjestelyyn ja halusi vain päättää suhteemme. Niinpä me sitten erosimme. Rakel oli tukenani, hän kuunteli ja lohdutti ja keksi kaikenlaista mukavaa tekemistä, joka pitäisi ajatukset pois erosta. Kaikki alkoi kääntyä pikkuhiljaa paremmaksi, kunnes kauhukseni huomasin olevani raskaana. Nielaisen viimeisen pisaran kaakaota alas ja pyyhin kimaltelevat kyyneleet silmänurkastani. Päätän lopettaa ajattelemisen tältä illalta. En haluaisi tehdä muuta, kuin nukahtaa, mutta minun on vielä pestävä hampaat. En kuitenkaan jaksa nousta ja lähteä alakertaan asti vessaan. Ainakaan vielä. Niinpä päätänkin ottaa kaapista vanhoja sarjakuvia luettavakseni. Luen niitä läpi ensin yhden, sitten toisen ja kolmannen kohdalla silmäni painuvat kiinni, ja minä nukahdan. Aamulla en pääsekään ulos kovan pakkasen vuoksi. Niinpä jään sisälle ja auttelen mummoa

kotitöissä. Huomaan lankoja keruessäni vaipuvani taas syvälle ajatuksiini. Raskaus oli suuri järkytys. Olin epävarma kaikesta, ja suunnittelinkin tekeväni abortin kertomatta vanhemmilleni. Tai edes Santerille. Vietettyäni muutaman unettoman yön ja kasteltuani useamman tyynyliinan päätin rohkaistua. Äidille kertominen oli vaikeaa, mutta onnistuin siinä lopulta ilman hermoromahdusta. Tottakai hän kauhistui suunnattomasti, mutta leppyi pian ja varasi ajan neuvolaan. Santerille kertominen ei ollut kuitenkaan yhtä helppoa. Hän syytti minua raukkamaisesta valehtelusta, ja siitä, kuinka yritän saada hänet kaikin keinoin takaisin. Lisäksi hän väitti, ettei hän ole eikä suostu olemaan lapsen isä, jos koko lasta nyt ylipäätänsä oli olemassa. Lopulta tulin siihen tulokseen, että minun ja lapsen on parempi olla ilman Santeria. Tuli ensimmäisen ultratutkimuksen aika, ja päätin ottaa Rakelin mukaan tuekseni. Olin huolissani ihan turhaan. Rakkaus tuntui tulvivan minuun ja kaikki tuntui todellisemmalta, kun näin rakkaan pienen möngertäjäni ultraäänikuvassa. Siitä hetkestä maailmani muuttui. Aloin suunnitella asumista omillani lapsen kanssa. Sitä varten olin koko kesän töissä ja lukion alkaessa viikonloputkin. Tietenkin pahoinvoinnit kuuluivat kuvaan, mutta selvisin niistä hyvin. Rakel oli tukenani koko ajan, ja pikku möngertäjälle varmastikin oli hänen äänensä yhtä tuttu kuin minunkin. Pieni poika oli tulossa. Sain äitiyspakkauksen, ja sieltä paljon hyviä tarvikkeita möngertäjälle. Kävimme Rakelin kanssa myös kirpputoreilta ostamassa lastenhoitotarvikkeita. Sieltä löysimme näpsäkän hoitopöydän ja erittäin hyväkuntoiset vaunut, sekä tietenkin söpöjä vauvanvaatteita. Huomaan, että olen pysähtynyt kesken langan kerimisen. Kiristän vauhtia ja kerin vielä kolme kerää hiljaisuuden vallitessa. Mummo pyytää apua pyykkien ripustamisessa, ja loppupäivä kuluukin taas pikku askareita touhutessa. Samoin kuluu seuraavakin päivä. Kuudentena päivänä annan itselleni tilaisuuden vaipua takaisin ajatusteni vangiksi. Jään joulukuussa äitiyslomalle, ja vapailla päivilläni hoidimme Rakelin kanssa muuton uuteen asuntooni. Se oli melko pieni, mutta siisti ja kätevä möngertäjää ajatellen. Minulla kävi useita sukulaisia ja tuttavien vierailmassa. Osasta tietenkin paistoi paheksunta ja sääli, mutta useimmat vaikuttivat iloisilta puolestani. Muutama viikko ennen laskettua aikaa minulla alkoi pelottaa suunnattomasti. Minua alkoi pelottaa kipu, jonka synnytyksessä kokisin. Entä jos lapsella ei olisikaan kaikki hyvin? Entä jos minä en osaakaan huolehtia pienestä pojastani? Entä jos tuotan hänelle vahingossa kipua? Päässäni risteili paljon kysymyksiä, jotka saivat minut levottomaksi. Vihdoin koitti synnytyksen aika. Minut ja pallomahani kiidätettiin synnytysosastolle. Kaikki meni hyvin ja synnytys oli nopea ensimmäisekseni. Kipu oli silti hirveämpi, kuin olin osannut odottaa. Selvisin kuitenkin hyvin, ja sainkin pienen poikani vierelleni. Olin onnellinen ja tunsin syvää rakkautta pikku möngertäjäni. Ensimmäiset viikot olivat totutteleamista, mutta ne menivät niin hirmuisen nopeasti. Olihan minulla toki vaikeuksiakin, mutta ne menivät pian ohi. Nimeä yritimme Rakelin kanssa pätkäillä ja kaikenlaisia hulluja yhdistelmiä tuli keksittyä. Lopulta saimme päätöksen tehtyä, ja möngertäjän nimeksi tuli Viljo. Hymyilen, ja otan muistikirjan välistä kuvanipun. Levitän kuvat eteeni ja katselen niitä hetken aikaa. Joukossa on ensimmäinen ultraäänikuva Viljosta. Sitten on kylpykuva ja söpöjä hymy kuvia. Siellä on myös kuva Viljon ristiäisistä, ja myös sellainen kuva, jossa pikku möngertäjä on äitini sylissä. Huokaan ja kerään kuvat takaisin muistikirjan väliin. Päätän touhuta jotain muuta ja lähden alakertaan syömään iltapalaa. On taas nukkumaanmenon aika. Herään seuraavana aamuna yllättävän virkeänä. Tämä on viimeinen päiväni mummolassa, minua odottaa illalla lähtö kotiin. Jään sänkyyn ajattelemaan kaikki ajatuksetni loppuun. Minä ja Viljo elelimme tyytyväisinä kahdestaan joko Rakelin tai äitini käydessä lähes päivittäin katsomassa meitä. Jotkut yöt olivat rankkoja, kun Viljolle tuli hampaita. Mutta kaikesta selvittiin, vaikkakin vähän väsyneenä. Viljo jo maisteli porkkanaa ja

perunaa, sekä bataattia soseena. Kaikki oli uutta ja outoa, mutta oli mukava katsella vauvan kehitystä. Kerran Viljo jopa kääntyi viiden kuukauden iässä vatsalleen ensimmäistä kertaa. Hän maisteli leluja ahkerasti ja jokelteli iloisesti. Kaikki tuntui olevan niin ihanaa. Eräänä elokuisena yönä heräsin taas kerran etsimään tyynyäni lattialta. Minulla oli jotenkin kummallinen tunne ja kurkistin Viljon pinnasänkyyn. Poika nukkui niin suloisesti vatsallaan. Hän oli varmaan taas pyörähtänyt itse pehmeällä patjalla ympäri. Silitin pikkuisen selkää hellästi. Hän oli omituisen hiljaa eikä edes huokaillut sen suuremmin. Hän oli vähän liiankin hiljaa. Laitoin pikkulampun päälle ja katsoin poikaa tarkemmin. Hän näytti hieman sinertävältä. Silloin säikähdin ja nostin hänet syliini. Ei minkäänlaista reaktiota. Yritin puhutella ja herätellä, mutta tuloksetta. Kyyneleet tulvivat silmiini ja yritin tunnustella pulssia. Ei tuntunut mitään. Jouduin paniikkiin ja laskin pojan sängylle ja yritin elvyttää. Ei minkäänlaista vaikutusta. Lopulta luovutin nyyhkyttäen ja otin pojan syliini. En pystynyt hetkeen tekemään muuta kuin puristamaan Viljoa rintaani vasten ja itkemään. Huomasin puhelimeni pöydällä ja soitin hätänumeroon. Vastaaja ei kuitenkaan saanut kunnolla selvää soperruksestani ja käskei antaa puhelimen jollekulle muulle. Turhauduin ja lopetin puhelun ja soitin Rakelille. Sopersin jotain puhelimeen, mutta hän ymmärsi puhettani joka tapauksessa. Tuon jälkeen en muista enää mitään, vain suuren surun ja kyyneleet, jotka virtasivat poskillani. Hautajaiset olivat pienet, mutta minulle se oli lohtu. Lohtu ajatella että Viljo on päässyt parempaan paikkaan. Paikkaan, jossa ei ole murheita. Kuollessaan Viljo oli täysin terve, eikä kuolemalle saatu sen suurempaa syytä. Syytin tapahtumasta itseäni kaikin tavoin. Lopulta olin niin masentunut, että kieltäydyin ajattelemasta. Myin kaikki vauvatavarat, ja vain muutamia säästin varaston perukoille. Muutin uuteen asuntoon, ja opiskelin päivästä toiseen. Yritin epätoivoisesti haudata kaikki ajatukseni. Lopulta Rakel ja äitini kyllästyivät käyttäytymiseeni, ja lähettivät minut viikon ajatuslomalle mummolaan. Palattuani minulla olisi kaksi vaihtoehtoa, joko menisin kotiin ja jatkaisin elämäni kuin mitään ei olisi tapahtunut. Tai sitten menisin äitini luo ja hän varaisi ajan jonkin sortin terapeutille, jonka kanssa voin puhua ja kirjoittaa ylös ajatuksiani. Pyyhin kyyneleet poskiltani ja yritän rauhoittua. Yritän tehdä päivän mittaan kaikkea hyödyllistä, kuitenkin pyöritellen mielessäni yhtä ainutta kysymystä: Mitä teen seuraavaksi? Lopulta on lähdön aika. Kannan matkalaukun autoon ja käännyn antamaan mummolleni lähtöhalin. Kun se on tehty, nousen autoon ja lyön oven kiinni. Katselen, miten mummola loittonee näköpiiristä ja mieleni kirkastuu. Olen tehnyt päätökseni.